

поняття «право на здоров'я», яке не має своєї однозначної легальної дефініції, знаходить більш конкретне визначення. Практика ЄСПЛ щодо захисту права здоров'я вже достатньо сформована та є різноманітною навіть у рішеннях за схожими заявами громадян.

Джерела:

1. UN General Assembly. Resolution 2015. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. 25 September 2015. A/RES/70/1.
2. Greer S. The European Convention on Human Rights: Achievements, Problems and Prospects. Cambridge University Press, 2006. 365 p.
3. Yamin A. The Right to Health Under International Law and Its Relevance to the United States. *American Journal of Public Health*. 2005. № 95 (7). P. 1156–1161.
4. Committee on Economic, Social and Cultural Rights. 2000. CESCR General Comment No. 14: The Right to the Highest Attainable Standard of Health (Art. 12) /C.12/2000/4 (2000).

Бабенко Іоанна Вікторівна,

Гайда Анна Дмитрівна

*здобувачі вищої освіти факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

АДМІНІСТРАТИВНЕ ОСКАРЖЕННЯ ЯК СПОСІБ ЗАХИСТУ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ

При формуванні могутньої, демократичної та правової держави одними із першочергових завдань, що потребують вирішення – є забезпечення належного функціонування механізму захисту прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб та забезпечення законності у різних сферах суспільного життя, у тому числі й у сфері публічного адміністрування.

Інститут адміністративного оскарження є одним із правових форм захисту осіб у відносинах з органами публічної адміністрації, призначення якого полягає в повному і своєчасному запобіганні та усуненні будь-яких порушень законності й дисципліни в діяльності суб'єктів публічної влади.

У статті 40 Конституції України закріплюється право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк [1].

Адміністративне оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади до них самих або до органів, які стоять вище в ієрархічній системі підпорядкування, є важливим і необхідним механізмом позасудового захисту прав та законних інтересів між громадянами у публічно-правових відносинах з відповідними органами публічної адміністрації.

На думку Соколенко Л.О., становлення адміністративного оскарження, як повноцінного правозахисного механізму сприятиме налагодженню діалогу між суспільством і органами державного врядування, а також буде чудовим доповненням до інших форм захисту прав громадян, дасть змогу розвантажити судочинство [2, с. 84].

Вирішення спорів у межах адміністративного оскарження надає можливість громадянам, по-перше, захистити свої права та інтереси, по-друге, виявити недоліки в роботі органів публічної влади та усунути їх.

Для адміністративного оскарження характерний ряд особливостей. По-перше, право особи на скаргу, яке передбачене Конституцією України і ні в якому разі не може бути відчуженим та обмеженим. По-друге, за допомогою адміністративного оскарження вирішується спір між громадянином та органом публічної адміністрації. По-третє, предметом оскарження є рішення, дії або бездіяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ чи організацій. По-четверте, є безоплатним правовим інститутом [3, с. 147].

Слід зазначити те, що адміністративне оскарження має суттєві переваги над судовим оскарженням, що проявляються в:

- 1) оперативності (зазвичай термін розгляду адміністративного позову значно більший, ніж розгляд скарги);

2) економічності (відсутність сплати судового збору за розгляд позову);

3) відсутності надмірного формалізму (у порівнянні з судовим захистом, розгляд скарг органами публічної адміністрації передбачає спрощену процедуру);

4) зменшенні навантаження на судову владу.

На жаль, інститут адміністративного оскарження на існуючому етапі має також і перелік недоліків серед яких ключовими є:

1) низька ефективність (переважна більшість скарг залишається без задоволення);

2) суб'єктивність (актуальна проблема сьогодення, щодо забезпечення неупередженості та безсторонності при розгляді скарги);

3) високий рівень недовіри з боку суспільства до органів державної влади.

Вищезазначені недоліки можуть бути подолані шляхом створення та прийняття єдиного нормативно-правового акту, який би регулював процедуру розгляду адміністративної скарги. У такому випадку інститут адміністративного оскарження має змогу стати більш зручним та ефективним методом захисту прав та інтересів осіб.

Проаналізувавши чимало нормативно-правових актів та думок вчених-адміністративістів, можна дійти висновку, що адміністративне оскарження виступає гарантом позасудового механізму захисту у разі порушення прав та законних інтересів осіб діями чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень. Резюмуючи, можна сказати, що питання захисту прав та законних інтересів громадян у правовідносинах з органами публічної адміністрації набувають подальшої актуальності та більшого значення під час адміністративного реформування з метою становлення концепту «сервісної держави» в Україні.

Джерела:

1. Конституція України // *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Соколенко О.Л. Адміністративне оскарження як форма захисту прав громадян у діяльності правоохоронних органів. *Науковий вісник*

Чернівецького університету, 2012. Випуск 636 «Правознавство». С. 83–87.

3. Лошицький М.В., Адміністративне оскарження як спосіб захисту прав громадян у діяльності органів публічної адміністрації. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2015. Випуск 31 «Право». Том 2. С. 146–150.*

Науковий керівник – асистент кафедри адміністративного і фінансового права Національного університету «Одеська юридична академія» Торжинська Г.В.

Блохіна Олександра Олександрівна

здобувач вищої освіти факультету міжнародної торгівлі та права Київського національного торговельно-економічного університету

ВПЛИВ РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ НА НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ

Сьогодні тема захисту прав людини і основоположних свобод відіграє важливу роль у внутрішній і зовнішній політиці кожної держави, в тому числі й України. Кожна людина, яка народжується, вважається вільною і має рівні з іншими права, такі як: право на життя, право на рівність перед законом, право на свободу і особисту недоторканність тощо. Усі держави та особливо ті, які вважають себе демократичними, повинні боротись за захист прав своїх громадян та у повній мірі гарантувати їх. Забезпечити належний і надійний механізм захисту таких прав і має на меті Європейський суд з прав людини [8], який у своїх рішеннях керується нормами Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. [6].

Європейський суд з прав людини (Суд) – це міжнародний судовий орган з прав людини, створений під егідою Ради Європи. Суд має юрисдикцію по вирішенню певних скарг, поданих окремими особами щодо порушення Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Він не може братись за яку-небудь справу за власним бажанням. Скарги, подані до нього, мають стосуватись суто порушень Конвенції,